

BEASTS OF EXTRAORDINARY CIRCUMSTANCE

Copyright © 2017 by Ruth Emmie Lang
All rights reserved.

Copyright © 2018 Editura Herg Benet,
pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau
Ilustrație copertă: © Veronika | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LANG, RUTH EMMIE

Extraordinarele circumstanțe ale vieții lui Weylyn Grey / Ruth Emmie Lang ; trad. din lb. engleză de Ana Mănescu. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-198-2

I. Mănescu, Ana (trad.)

821.III

Tipărit la ArtPrint

EXTRAORDINARELE CIRCUMSTANȚELE ALE VIEȚII LUI WEYLYN GREY

Ruth Emmie Lang

Traducere din limba engleză de
ANA MĂNESCU

SPECULATIV
HERG BENET

2018

CAPITOLUL 1

.....

MARY PENLORE

Era dimineața aniversării mele de unsprezece ani și, ca de obicei, tata nu observase. Nu era pentru că nu îi păsa; pur și simplu nu fusese niciodată unul care să plănuiască petreceri sau să arate afecțiune, în general. Asta fusese treaba mamei. Totuși, o felicitare ar fi fost drăguță.

În schimb, mi-a dat comanda pentru ziua aceea. Era cinci dimineața și mi-a înmânat o carte poștală.

— E o singură comandă. Indicațiile sunt un pic derutante, dar sunt sigur că te vei descurca.

Cu acestea spuse, a intrat înapoi în congelator. Aceea avea să fie singura dată când aveam să îl văd toată ziua.

Pe partea din față a cărții poștale era un vulcan stins, cu aburi care se ridicau din vârful său. Textul portocaliu aprins spunea *Aloha!* Am întors-o și am găsit indicațiile pe verso. Erau derutante, în mare pentru că nu erau, de fapt, o adresă. Spuneau:

W

Peștera Urlătoare

Pădurea Doisprezece Pini

Barrel, MI

Statele Unite

Intră din colțul de sud-vest al pădurii. Urmează calea un kilometru, apoi urmează-ți nasul.

Mi-am agățat de bicicletă remorca pe care era cutia frigorifică și am pornit exact când soarele începea să contureze linia zimțată a copacilor.

Când eram de cinci minute în adâncul pădurii, tot ceea ce puteam mirosi erau acele de pin și primele monarde ale anotimpului. Iubesc mirosul de monarda. Când se uscau rufele, mama obișnuia să lege un mănunchi de frânghia pentru rufe, în bătaia vântului, așa că cearcefurile mele ajungeau să miroasă a aer proaspăt și a mentă. Avea un simț rafinat al mirosului, ca al unui copoi, așa că jumătate din ziua ei era petrecută adulmecând arome și confecționând parfumuri din chestii pe care le găsea în pădurile din spatele casei noastre: pin și ienușă pentru mirosurile din baie; lămâie și salvie pentru scurgerile mirositoare; un cocktail de apă, pădărie și sâmburi zdrobiți de piersică mergea grozav pe tapițerie; iar un prosop pus în uscător cu bețe de scortșoară era un leac sigur pentru frisoane.

Micul dejun era partea ei preferată din zi. În fiecare dimineață o găseam în bucătărie într-o stare de euforie, în timp ce nările ei înfulecau aromele de bacon, ouă și sirop. Am prins-o chiar salivând pe șorț de câteva ori.

Să o privesc mâncând era chiar mai distractiv. Fiecare gură pe care o lua era urmată de o serie de „mmm“-uri și de „M-am întrecut pe mine însămi“, chiar dacă tot ceea ce făcuse era pâine prăjită cu unt. Mâncarea ei era de obicei prea puțin condimentată pentru gustul meu, așa că furișam câte un strop de sare când închidea ochii, ceva ce făcea când înghițea, ca să se poată concentra pe înflorirea fiecărei papile gustative. Am glumit odată că ar trebui să își pună și dopuri de urechi, și am fost rugată apoi să îi iau unele data viitoare când aveam să merg la magazin.

Trăsătura ei nu însemna însă numai sirop, bacon și ouă. Odată am uitat să duc gunoiul și o singură adulmecare a făcut-o pe mama să leșine pe podeaua bucătăriei. M-am descotorosit rapid de el și am adus-o înapoi în simțiri cu o coajă de portocală. Când a făcut anevrismul anul trecut, am încercat cu busuioc, levănțică, ghimbir, usturoi, orice am găsit, până când mi-a spus doctorul să mă opresc.

La înmormântarea ei, prietenii săi au adus nu numai buchete de flori, ci și ierburi uscate, săpunuri, fructe, lemn de santal și alte lucruri dulceag mirositoare. Când m-am uitat la ea în sicriul ei, m-am prefăcut că își închisese doar ochii pentru un moment, ca să le poată adulmeca pe toate deodată. Am ascuns o bucată de coajă de portocală în spatele urechii sale drepte.

Mi-am oprit bicicleta și am mirosit aerul. Ar fi ajutat dacă aș fi știut ce trebuia să miros sau cu cine mă întâlneam sau cu ce.

Apoi m-a lovit ca poanta unei glume proaste, fiecare particulă urât mirositoare a sa. Am deschis gura ca să tușesc, iar limba a absorbit-o ca un burete. Mi-am îndesat gura cu bomboane mentolate pline de scame din buzunar și m-am uitat după sursa mirosului. Nu mi-a luat mult să găsesc carcasa unui raton mort, pe jumătate ascuns în tufișurile de la picioarele mele.

E vreun soi de farsă? m-am gândit. Fusesem târâtă în pădure la cinci dimineața numai ca să miros un raton mort și să mă duc acasă? Dacă da, asta ar fi fost momentul în care comedianul să sară din spatele unui tufiș și să strige „Te-am prins!“, ca să pot să îl calc cu bicicleta.

— Chestia asta e stupidă, am bolborosit către nimeni și mi-am întors bicicleta înapoi pe unde venisem.

Pedalele mele au completat o singură rotație întregă înainte să mă opresc iar. Un alt miros m-a copleșit: fum. Cineva făcuse un foc de tabără undeva. Era singurul lucru după care mă puteam ghida, așa că mi-am lăsat

bicicleta pe cărare, am desprins remorca și mi-am urmat nasul prin desiș.

Am fost surprinsă când am găsit locul de tabără. Nu pentru că credeam că nu există, ci că simțul mirosului mă dusesese drept la el. Mama ar fi fost mândră.

La gura unei peșteri înguste, era un luminiș. În centrul luminișului era un foc sfârâitor, dar din câte îmi puteam da seama, nimeni care să aibă grijă de el. De fapt, erau puține care sugerau că fusese cineva acolo, în afară de o tigaie de fontă și o singură șosetă pe jumătate îngropată în pământ.

— Bună? E cineva aici?

Niciun răspuns. Oricine ar fi fost probabil că aduna mai multe lemne de foc sau se ușura în spatele unui copac, ceva complet normal, nu lucrurile pe care creierul meu îmi spunea că le face, cum ar fi să pună ultimele rețușuri la capcana sa.

Apoi am auzit ceva pentru care nu mă pregătise creierul: un mârâit încet. M-am întors lent către sunet și am întâlnit privirea unui lup gri îngrozitor de frumos. Urechile sale erau date pe spate, iar blana îi forma o creastă zimțată pe spinare. Colții ei erau lungi, iar ghearele sale erau ascuțite. Eram sigură că avea multe alte calități demne, dar în acel moment nu mă puteam concentra decât pe cele periculoase. Am închis ochii și mi-am imaginat-o pe mama făcându-mi bacon în noua sa bucătărie.

— Ma! Nu!

M-am trezit din reverie și am descoperit un băiat, un băiat uman cam de vârsta mea, sărind între mine și lup.

— E în regulă, Ma. Eu am invitat-o aici. Ne-a adus micul dejun, a indicat el către cutia frigorifică.

Lupul a pufnit și mi-a aruncat o privire de avertisment înainte să se prăbușească leneș lângă foc.

— Scuze pentru asta, a spus el când și-a întors atenția către mine.

Avea un zâmbet tont. Genul pe care îl pictezi pe un clown, lat și roșu.

— Nu e obișnuită cu oamenii. 'n-afară de mine.

Era murdar din cap până-n picioare, cu o claiie sălbatică de păr șaten și ochi gri-argintii. Hainele sale erau umeze și miroseau a câine ud. Îmi doream cu disperare să le arunc în uscător cu un băț de scortîșoară sau trei.

— Tu ești W?

— Da. Știu că e departe, dar am cumpărat tot de la toți ceilalți măcelari.

— Trăiești aici?

— Dap. Ea e mama mea.

Lupul a mormăit.

— Bine, nu mama mea adevărată. Ea e moartă. Și tata.

— Ah.

El a ridicat din umeri.

— Dap.

După câteva secunde de tăcere stingheritoare, am spus:

— O să-ți aduc comanda.

Am început să descarc carnea din remorcă. Băiatul a insistat să mă ajute și mi-a dat douăzeci și cinci de cenți pentru efort. Cum făcuse rost de cenți și cum putuse să-l plătească pe tata pentru paisprezece kilograme de carne, nu am întrebat, dar altceva mă deranja.

— Dar de ce trebuie să cumperi carne măcar? Nu poate... mama ta să își vâneze propria mâncare?

Băiatul păru tulburat.

— Nu mai poate. Haita noastră nu poate fura animale domestice pentru că fermierii vor trage dacă aud un singur muget. Am pierdut doi veri așa.

— Cum rămâne cu căprioarele?

— Căprioarele au plecat. Nu știu unde s-au dus, dar nu sunt aici. Omorâm iepuri și veverițe care sunt în regulă pentru mine, dar nu sunt mai mult de-o gustare

pentru familia mea.

Lupul a gemut.

— Acum, Ma!

Băiatul a apucat o friptură crudă și i-a aruncat-o. Ea a înfulecat-o în câteva secunde și s-a trântit înapoi pe pământ, mulțumită.

— Cum te cheamă? a întrebat el. Ador să aud cum sunt numiți diverși oameni. Într-o zi, mi-ar plăcea să fi întâlnit pe cineva cu absolut fiecare nume.

— Mă cheamă Mary.

— E unul bun.

— Bănuiesc.

Dacă nu ar fi fost numele mamei mele, nu aș fi crezut asta. Majoritatea oamenilor cred că m-a numit după ea însăși, dar am fost numită de fapt după Mary Tyler Moore, actrița sa favorită.

— Eu sunt Weylyn, care-mi place îndeajuns. Cred că va arăta bine pe o carte de vizită.

— Sigur.

— Câți ani ai?

— Unsprezece... astăzi.

— Azi e ziua ta?

— Dap.

Nu am intenționat să o spun, dar poate că eram pur și simplu sătulă să mă prefac că nu era adevărat.

— La mulți ani! Trebuie să rămâi la micul dejun. Dacă nu cumva ai alte planuri?

M-am prefăcut că mă gândesc la asta și am spus că celelalte planuri pot aștepta.

Majoritatea fetelor își sărbătoresc a unsprezecea aniversare cu câteva dintre prietenele lor de la școală. Mănâncă tort și înghețată de pe farfurii de hârtie și stau și bârfesc fetele care nu au putut ajunge. Vorbesc despre

articole pe care le-au citit în revistele furate de la surorile lor mai mari, folosind sintagme ca „pipăit“ și „franzuzesc“ fără să le înțeleagă cu adevărat înțelesul.

Eu mi-am petrecut ziua de naștere cu o haită de lupi.

Au fost foarte primitivi, lăsându-mi cel mai bun loc de lângă foc și lingându-mi fața după ce am mâncat. Chiar și mama lui Weylyn s-a destins după o vreme, invitându-mă să o scarpin pe burtă și după urechi.

Weylyn s-a dovedit, de asemenea, o companie mai bună decât avusesem de multă vreme. A spus povești despre viața în haită: povești despre prietenie, ierni lungi, vânătoare și a fi vânat. Mi-a spus chiar și despre părinții săi (cei umani).

— Casa noastră avea pădurea în spate, a spus el, privind peste umărul meu ca și cum casa ar fi fost chiar în spatele meu.

Aproape că m-am întors să mă uit, dar m-am abținut.

— Avea o groapă de foc, unde eu și părinții mei prăjeam hotdogs și nalbe și chestii. Într-o noapte, a apărut lupul ăsta adulmecând pe acolo, a spus, arătând cu capul către Ma, care era ghemuită la picioarele lui. Am fost speriat la început, dar mama mi-a spus că era în regulă. A spus că îi era doar foame și i-a aruncat un hotdog. După aceea, Ma avea să apară de fiecare dată când făceam focul. La început, era doar pentru că voia hotdogs, dar apoi cred că îi plăcea să fie cu noi.

Weylyn și-a trecut degetele peste ceafa lui Ma. Lupul a suspinat mulțumit.

— Există o fotografie undeva cu mine și Ma pe o trambulină, dar nu știu unde este, a continuat el. Probabil cu restul lucrurilor pe care le-am lăsat în urmă când au murit părinții mei. A fost un viscol, vezi tu.

— Ce a fost un viscol?

— Așa au murit. Într-un accident de mașină. Cel puțin asta mi-a spus doamna de la guvern când a venit să mă ia.

Nu eram obișnuită să vorbesc despre moarte. Eu și tata evitam subiectul cât de mult era uman posibil. În timpul înmormântării mamei, el a stat în principal în colțul camerei, fredonând pentru sine. Când oamenii își ofereau condoleanțele, îi întreba de ce, de parcă încă nu aflase vestea. A făcut câțiva dintre îndoliați să se îndoiască dacă veniseră la înmormântarea corectă.

— Și... cum ai ajuns aici? am întrebat, stingherită. În pădure.

— Pur și simplu am fugit, a spus, ridicând din umeri, de parcă era atât de simplu. Părinții mei țineau bani de urgență sub salteaua lor, așa că i-am luat pe ăia și alte lucruri care erau importante pentru mine și m-am strecurat pe fereastra dormitorului meu. Ma trebuie să fi știut că ceva era în neregulă, fiindcă mă aștepta la marginea pădurii.

— Îți e vreodată dor de ei? De părinții tăi? am întrebat.

— Da. Îmi e, a spus, cu buza de jos tremurându-i ușor.

— Știi cum te simți. Eu am pierdut-o pe mama.

Expresia lui Weylyn s-a schimbat. Mi-am putut da seama, chiar înainte să vorbească, că își golise mintea de propria tristețe și o înlocuise cu empatie pentru a mea.

— Îmi pare tare rău, a spus, și a vorbit serios.

Era aproape amiază. Focul se stingea și lupii moțâiau în soare. Eu și Weylyn ne-am lins de pe degete ultimele urme ale mesei și eram și noi gata de un pui de somn.

— E cea mai bună aniversare pe care am avut-o vreodată, am spus cu burta plină și cu inima plină.

— Nu s-a terminat încă. Nu poți avea o aniversare fără un dar.

Weylyn a sărit în picioare și a fugit în peșteră. L-am auzit scotocind pe acolo, apoi s-a întors cu ambele mâini

la spate.

— Închide ochii, a spus, zvăpăiat.

I-am închis și el mi-a pus ceva în mâini.

— Acum deschide-i.

Era o carte poștală. Pe ea era o fotografie cu oceanul la apus, portocaliu și roz înflăcărat, cu text peste ea care spunea: *Îmi doresc să fi aici.*

— Am luat colecția de cărți poștale a tatei cu mine când am plecat, zeci, din toate locurile în care a fost. Asta e preferata mea. Nu știu unde e, dar e frumoasă. M-am gândit că poate și tu o vei găsi frumoasă.

Așa era. Când am ajuns acasă, am pus-o pe noptieră. A fost primul lucru pe care l-am văzut când m-am trezit în dimineața următoare.

CAPITOLUL 2

.....

NELSON PENLORE

Era duminică după-amiaza, de obicei cea mai ocupată zi din săptămână pentru mine, dar astăzi pescuiam. Închisesem la zece în dimineața aceea deoarece congelatorul meu era complet gol. Nu avusesem niciodată congelatorul gol în mai bine de douăzeci de ani. Chiar și de Paște, Crăciun și Ziua Recunoștinței rămânea ceva: pipote, gâturi, picioare – bucățile care nu arătau suficient de festiv pentru o masă de sărbătoare –, dar tipul ăsta, W, comandase totul, până la găleata de intestine pe care o țin lângă chiuveță. Am pus un bilet pe ea, avertizându-l că s-ar putea să se îmbolnăvească de la ele, dar era treaba lui ce făcea cu propriile sale mațe.

Peștii nu prea mușcau, probabil pentru că nu mai rămăsese niciunul. Clienții mei nemulțumiți ocupau fiecare centimetru pătrat al malului.

— Margaret plănuise să facă cotlet de porc diseară, a bombănit Fred Toomey. Iubesc cotletul de porc.

— Atunci dă-mi un porc, Fred, și o să-l toc pentru tine. Altminteri, va trebui să aștepți pur și simplu până marți, când primesc următoarea livrare.

Fred a bombănit ceva pe sub mustăți, și-a strâns echipamentul și a plecat.

Am prins doi păstrăvi mici, suficienți pentru mine și Mary. Nu găteam de obicei, dar era ziua lui Mary și

mama ei obișnuia mereu să gătească ceva bun de ziua ei. Obișnuia și să pregătească mese mari duminica, imediat după biserică, pentru că „i se făcea foame de la rugat“. Nu sunt sigur pentru ce se ruga. De fapt, nu a vorbit nici măcar o singură dată despre credința ei în timpul căsniciei noastre. În timpul slujbei, stătea studios, cu ambele mâini în poală, ascultând predica și încuviințând ocazional. Am putut pune cap la cap câteva dintre lucrurile pe care le considera importante după momentul acelor încuviințări: în primul rând, îi păsa de săraci; în al doilea rând, părea să susțină noțiunea de iertare; iar în al treilea rând că da, ar vrea să se alătore restului congregației pentru prăjituri și punci în camera pentru activități. Mai încuviința o dată sau de două ori în drum către mașină, ca și cum ar fi bifat ceva pe lista ei de lecții învățate în săptămâna aceea. Admiram natura personală a spiritualității sale, chiar dacă înțelegeam numai într-un fel ce era.

Țânțarii mă ciupeau de glezne, semn că se făcea târziu. Mi-am împachetat trusa și am luat-o pe scurtătura către casă. Voiam să ajung înaintea lui Mary ca să nu își facă un sandviș înainte să încep să pregătesc peștele. Nu mâncam prea des împreună, parțial pentru că niciunui dintre noi nu îi plăcea să gătească. Nici nu vorbeam mult, dar eu nu am vorbit niciodată mult cu nimeni, inclusiv cu clienții mei. Chiar s-a înrăutățit după ce a murit MaryAnn. Soția mea a spus odată că purtase o conversație mai bună cu un măgar, dar că acceptase totuși să se mărite cu mine, pentru că eram un bun ascultător și arătam nițel mai bine.

E adevărat. Probabil că aș putea să îți spun fiecare cuvânt pe care l-a rostit soția mea vreodată. Și pe ale lui Mary. Majoritatea oamenilor țin minte primul cuvânt al copilului lor, dar eu le țin minte pe primele douăsprezece: mami, tati, da, nu, eu, tu, acum, Cheerios (pronunțat „cii-momos“), minge, urs, pupic și iubire. Dar cu cât